

Louka

P.V.A.

Mizí tma a svítá
po noci probdělý.
Ptáci řvou a lítaj
nad větvemi.
Slunce vysvitlo a já spatřil svůj stín,
odvrátil jsem zrak svůj do listí,
ať mi moji hlavu vyčistí.

Louka plná lidí,
každej sní sny svý.
I když slunce svítí
oni sladce spí.
Vypadali jako z jiný planety,
možná přišli z podsvětí,
možná se mi jenom zdáli zakletí.

Zmatenej jsem na tý louce stál
a nevěděl co dál,
trochu jsem se určitě i bál
a hlasitě se smál.
Konečně jsem překonal svůj strach
a pozoroval jejich tváře,
připadal jsem si jako vrah
z nedělního snáře.

V tom jedna dívka otevřela oči,
trochu se lekla, ale hned se zase usmála.
Začala zkoumat kudy do mě vkročit,
tak mi řekla: „Jsem trochu ospalá.“,
ale já stál dál a nebyl schopen slova,
jako solnej sloup, jako socha zasněná.
Možná váhala, ale zkusila to znova,
zeptala se: „Chlapče dobrej, jak se máš?“

Zelenou loukou zvonivý hlasy zazněly,
to cvrkot ptáků vzbudil ty další,
mluvili na mě a pak všichni zmizeli
a nechali mě tam stát s mojí vlastní falší.

Sám jsem na tý louce stál
a nevěděl co dál.
Sám sobě jsem se smál
a sám sebe se bál.
Proč jsem jim ruku nepodal
a k sobě je nepozval.
Ještě nevím co je svoboda,
asi ji nikdy nepoznám.

Zakrákala vrána ostře a řezavě
do letního rána a já propad únavě.
Usnul jsem dřív než jsem pochopil,
že usínám, ale ty lidi a ta dívčina,
pořád na ně vzpomínám.